

Mária
Ďuranová

Peniaze sú všetko

Mária Ďuranová

Peniaze sú všetko

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Mária Ďuranová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Jaimie Duplass – Fotolia.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1803-6

Venujem svojej dcére Editke.

FAKT SOM NEVEDELA, ako sa mám dostať z tej zúfalej situácie. Keď som si pred Patrikom vylievala srdce, mala som v duši zvláštny pocit, že ma počúva len naoko. Hľadel niekde poza mňa, hrýzol si pritom spodnú peru, a keby som ho nepoznala tak dobre, ani by mi nenapadlo podozrievať ho. Ale ja som ho poznala až príliš. A v jeho očiach som videla tú zvláštnu clonu. Duchom bol môj manžel niekde v celkom inom filme. Asi má fakt veľa práce, pomyslela som si a pokračovala vo svojich výlevoch.

„Keby som bola vedela, že Silviin nápad s tým butikom dopadne tak mizerne, v živote by som nedala výpoveď!“ dušovala som sa. „Robila by som ďalej to prekliate účtovníctvo! Aj keď tú prácu z celej duše neznášam!“ zaúpela som v ten deň už asi stýkrát.

„Kašli už na to. Prestaň sa stále obviňovať,“ prerušil ma Patrik trochu nervózne. „Nemohla si predsa tušiť, že tá Silvia pošle do faka,“ pokračoval nevzrušene. „Vieš, aká je teraz doba! Každý hľadá predovšetkým sám na seba a chráni si svoju kožu. V tom lepšom prípade si občas spomenie na najbližšiu rodinu, ale už aj to je skôr vzácnosť,“ uškrnul sa ironicky. „Nezabúdaj, že do toho kšeftu vrazila peniaze iba ona. Ty si predsa nijako neprispela. Mala si tam robiť obyčajnú predavačku. Tak čo sa čuduješ?!“ Prevrátil oči, aby naznačil, že Silvia mi vlastne nie je dlžná žiadne vysvetlenie a že jemu sa ten nápad aj tak hneď od začiatku nepozdával. „Má právo zamestnať si tam, koho chce,“ skonštatoval nakoniec sucho.

„No veď hej! Ale takto ma odstaviť?! Keď ja už mám výpoveď

v starej robote istú, ona mi len tak medzi rečou oznámi, že tam nakoniec bude robiť tá jej šibnutá sestra?!“ Nemohla som ten podraz od kamarátky stráviť.

„Pche!“ zašklábil sa Patrik nad mojou naivitou. „Podľa mňa to ponúkla ségre už dávno pred tebou, len nevedela, či ona ten flek zoberie, a tak si všetko poistila u teba. Ty si stále frflala na svoju robotu, tak jej to vtedy asi prišlo vhod,“ uvažoval nahlas. „Lenže,“ mykol plecami, „dnes sa veci menia zo dňa na deň a ty sa nemôžeš spoliehať na to, že ti niekto pomôže len tak. Pre tvoje pekné modré oči,“ dodal a mne tie slová pripadali necitlivé. Najmä keď som dobre vedela, že oči mám zelené a on si ani nedal námahu, aby použil správnu farbu.

„Však práve!“ Znechutene som odfrkla. „To je to najväčšie svinstvo! Že dnes sa už nedá veriť naozaj ničomu a nikomu! Tisíckrát ma predsa uistovala, že s tým flekom môžem počítať! Ten butik je na najlepšom možnom mieste,“ mrnčala som. „Rovno v centre! Bavilo by ma to tam. A hlavne by som konečne nemala také stresy. Ustavičné uzávierky a daňové priznania mi už poriadne lezú na nervy. Šéfovi som sa aj tak nikdy nezavďačila, hoci som mohla v robote pokojne aj spať! A už tobôž som svoju snahu necítila na plate! Kopa zodpovednosti, ale odmena žiadna. Môžem sa ja vykašľať na takú robotu!“ hromžila som.

„Však si sa aj vykašľala,“ uškrnul sa Patrik. Nahnevane som po ňom fľochla.

„Teraz neviem, čo mám robiť,“ ozvala som sa po chvíli sebaľútostivým hláskom a v očiach sa mi naozaj zjavili slzy. Prepádala ma panika a zúfalstvo zároveň.

Patrik len ľahostajne mykol plecami.

„Prihlásiš sa na úrad práce, pol roka budeš brať podporu a zatiaľ si nájdeš iné miesto,“ hľadal východisko. „O mesiac sa aj tak začnú detom prázdniny, aspoň nebudú doma sami,“ dodal. Potom vstal. Pozrel na hodinky na ruke, vzal svoj mobil a poľhol sa k dverám.

„Musím ísť do dielne. Mám tam ešte nejakú robotu.“

„Je piatok,“ pozrela som naňho vyčítavo. „Ešte aj dnes tam budeš trčať do polnoci?“

„Ak chceš, aby sme mali z čoho žiť, tak budem musieť. Peniaze nám nebudú len tak padať z neba! Musím dokončiť jednu zákazku,“ povedal a s kľúčmi od auta medzi prstami trielil preč.

Zostala som sedieť v kuchyni za okrúhlym stolom a s hlavou v dlaniach som ešte dlho tupo civela na jeho bielu farbu. Cítila som sa neschopná, nepríťažlivá, nechcená. Úplný sopel' na rukáve. Moje sebedovetomie klesalo rýchlosťou svetla. Na samé dno. Ako som len mohla tak neuvážene dať výpoveď, keď som ešte nemala podpísanú zmluvu u Silvie? A ako sa mohla ona ku mne tak svinsky zachovať?!

„Vieš, Lucia, fakt ma to mrzí. Ale musíš pochopiť aj ty mňa. Sestra prišla nečakane o robotu. Prepustili u nich štyridsať ľudí! A ona v podstate nevie robiť nič iné, len šiť. Je rozvedená, veď vieš... Chlap jej už dva roky neplatí na deti. Ona je na tie peniaze odkázaná.“ Silvia prosila tónom hlasu o pochopenie. Keď ho v mojej tvári nevidela, pokračovala: „Luci, pochop ma! Veď o teba sa Patrik postará. Ona by bola bez roboty celkom hotová!“ vysvetľovala stále dookola v mojich ešte čerstvých spomienkach.

Po jej slovách som chvíľu uvažovala, či sa nemám pokorne doplaziť za šéfom a požiadať ho, aby ma vzal na milosť. Ale hneď som ten nápad zavrhla. Veľmi dobre som vedela, že moja výpoveď mu prišla vhod. A hlavne jeho starej. Už dva mesiace mi v kancelárii pomáhala s papiermi. Predtým mala dobrú robotu, bola uprataná v štátnej správe vo funkcii nejakej dôležitej vedúcej. Ale aj tam prepúšťali. Zrušili celé to jej dôležité oddelenie. Asi sa teraz nechcela dať vydržiavať manželom a hlavne vzdať sa svojej dôležitosti, na ktorú si za tie roky zvykla. Chodievala za ním do roboty čoraz častejšie a postupne mi dávala najavo, že by moju robotu hravo zvládla sama. Vraj ľavou zad-

nou. A čoraz častejšie to spomínala aj pred mužom. Mala som pocit, že mu nie je veľmi po chuti mať manželku neustále na očiach. Ale videla som aj to, že mu nie je ľahostajná a rešpektuje ju. Vedela som si predstaviť, ako doňho doma v posteli hučí, aby sa ma zbavil. Že firemné účtovníctvo a všetky tie papierovačky si rada zoberie na starosť ona. Ved' v posledných dňoch bol jej záujem o moju stoličku priam hmatateľný. V kancelárii vládlo stále väčšie napätie. Najmä keď sme tam boli osamote my dve.

Keď mi Silvia povedala o svojom pláne s butikom, potešila som sa. Vždy som mala vzťah k pekným handrám a lákala ma práca s ľuďmi. Robota predavačky v peknom módnom butiku by ma veru bavila. Okrem toho, bola som si istá, že jej majetný frajer celý obchod zafinancuje, a teda jej plán na peniazoch určite nezlyhá. Čo si Silvia zobrala do hlavy, to dokázala hrať do dotiahnut' do zdarného konca. Vzala som jej ponuku celkom vážne a bez najmenšieho zaváhania som ju prijala. Ale to s jej sestrou... také čosi by mi nenapadlo ani vo sne. Ja som to už brala ako hotovú vec! Naozaj som nečakala, že ma nakoniec tak chladnokrvne nechá v šticu. Poriadny buchnáť do chrbta! Tušila som, že ma z neho bude táto časť tela ešte dlho bolieť.

BOLI DVE HODINY V NOCI, keď som sa zobudila na zvuk nášho auta. Hneď som vedela, že je to Patrik. Mali sme predplatené miesto na parkovanie rovno pod našimi oknami, svetlá vždy ožiarili celý náš byt a prebrali by aj mŕtveho z večného spánku. Otočila som sa na druhý bok a kašľala na svojho muža aj na jeho neskorý príchod.

Keď sa otvorili vchodové dvere a on potom vchádzal do kuchyne, ešte som začula, ako s niekým šeptom telefonuje. A viac som napla sluch. Nie preto, aby som počula, s kým hovorí, ale aby som si bola istá, že ináč je v byte pokoj a obe na-

še deti naďalej sladko spia. Potom som upadla do hlbokého spánku.

Zobudila som sa o štvrtej nadržanom na slabé pípnutie. Dezorientoaná som hľadela na strop, nechápajúc, čo to bolo. Až slabé svetielko na Patrikovom nočnom stolíku ma upozornilo, že jeho mobil prijal správu. Patrik spal ako zarezaný, dosť chrápal a vôbec nereagoval. Chvíľu som váhala, či ho mám zobudiť, alebo sa na to vykašľať, ale nedalo mi to. Bola som zvedavá, kto nemôže o štvrtej nadržanom žiť bez môjho muža. A prišlo mi na um, či sa náhodou niečo nestalo jeho rodičom. Žili v Košiciach a za jediným synom im bolo, samozrejme, smutno. Mali už svoje roky a všelijaké zdravotné ťažkosti. Často nám volali.

Potichučky ako myška som vklzla do papúč, v krátkej nočnej košielke, ktorá mi siahala ledva pod zadok, som obišla veľkú posteľ a opatrne som vzala do ruky mobil. Správu som otvorila cestou do kúpeľne, kde som mala v pláne vyprázdniť si močový mechúr. Sediac na záchodovej mise, zaostrila som zrak na malé písmenká: *vyrieš si to, ako chceš, ale hlavne si to už nejako vyrieš, ja už bez teba nemôžem žiť, ty to dobre vieš :-)* pa

Zamrazilo ma. Úplne som stuhla. A darmo som sa snažila pochopiť zmysel tých slov. Vrátila som sa k posteli rozhodnutá, že Patrika okamžite bez milosti zobudím a požiadam o vysvetlenie. A spomenula som si, ako nemá rád, keď ho niekto nečakane vyruší zo spánku. Aký je vtedy nevrlý. Nakoniec som sa rozhodla počkať do rána. (A neskôr som nevedela pochopiť, kde sa ten ohľad voči nemu vo mne vôbec vzal.)

Už som viac nezaspala. Kým nastala šiesta hodina, vyskúšala som snáď tisíc polôh. Budík som vypla skôr, ako zazvonil. Netrepezlivo som sa zvrátila okolo sporáka, uvarila tuhú kávu, pripravila praženicu pre celú rodinu a pritom som pokorne čakala, kedy sa naše deti a najmä ich tatko konečne prebudia do nového dňa.

Prvý ma v kuchyni oslovil Riško. Má sedem rokov a odjakži-

va je ranostaj. Vo vyťahanom pásikavom pyžamku vyzeral rozkošne. Pretrel si rozospaté oči, pristúpil ku mne a objal ma okolo pása.

„Urobíš mi kakavko?“ zahuhňal, pritisnutý tvárou k môjmu bruchu. Postrapatila som mu šticu.

„Hej, zatiaľ si bež pustiť telku. Ale nedávaj ju príliš nahlas.“ Snažila som sa vymaniť z jeho objatia, zaujatá svojimi zmätenými myšlienkami.

Riško poslušne odkráčal do obývačky; vedel, že v televízii idú jeho obľúbené rozprávky. Bola sobota a mienil si vychutnať svoj víkendový rituál. Nasypala som granko do šálky so žirafou, zaliala ho mliekom a strčila do mikrovlnky. Kým som Riškovi nakladala na tanierik praženicu, vstal aj Patrik.

„Koľko je hodín?“ opýtal sa rozospato v kuchynských dverách, pretáhujúc si vyšportované telo. Opäť začal dvakrát do týždňa cvičiť a na ramenách sa mu už rysovali bicepsy ako kedysi.

„Pol ôsmej. V noci ti prišla esemeska,“ odvetila som a pozorne som sa naňho zahľadela.

„Mne?“ zarazil sa a v jeho hlase bolo počuť náznak paniky.

„Hej,“ podala som mu mobil.

Premeral si ma pohľadom a zahľadel sa na text na displeji. „Ty si ju čítala? Odkedy sa mi hrabeš v mobile?“ zaútočil.

„Šibe ti?“ pozrela som naňho znechutene. „Prišlo ti to v noci. Spal si ako zarezaný. Myslela som, či sa niečo nestalo s mamiou alebo otcom.“

„A to je čo za blbosť?“ otočil ku mne mobil a potom ho s totálnym nezáujmom hodil na stôl.

„To mi povedz ty.“ Nadalej som ho pozorne skúmala. „Číslo je neznáme, ale ty asi vieš, kto ti to posielal, nie?“

„Nemám potuchy. Nejaká blbosť. Omyl,“ skonštatoval. „Idem sa oholiť,“ dodal ľahostajne, akoby sa nič nestalo, a pobral sa do kúpeľne.

„Omyl?!“ Vykročila som za ním s utierkou v ruke. „A môžeš mi to odprisahať?“ postavila som sa mu do cesty.

„Prestaň!“ zavrčal podráždene. „Vôbec neviem, kto to písal a čo to má znamenať. Nejaká krava si asi pomýlila číslo. Buď mi ver, alebo nie. Tvoja vec!“ uzavrel debatu, jemne ma chytil za ramená a odsunul z cesty. Potom sa zavrel v kúpeľni.

Chvíľu som tam stála bez pohybu, fakt som nevedela, ako mám ďalej reagovať. Asi to bol naozaj omyl. Veď som nemala ani najmenší dôvod na Patrika žiarliť. Domov chodil síce neskoro, ale chodil tak už roky. Vedela som, že má veľa práce. Boli sme obaja unavení zo všednosti nášho života, z ustavičného špekulovania, ako si finančne prilepšiť, ako zariadiť, aby naša rodina aj trochu žila a nielen sucho prežívala, ako vychovať deti, aby sa z nich nestali povrchní magori, a naozaj nám nezostával čas na nejaké tajné slasti a dobrodružstvá.

Nakoniec som nad tým mávla rukou a striasla sa napätia i podozrenia, ktoré sa ma od štvrtej ráno držalo zubami-nechtami. Mala som dosť inej roboty. Bolo treba oprat', navariť, upratať a potom zájsť s deťmi aspoň do parku.

„Ježišmária! Kto tam zasa je?! Potrebujem ísť na záchod.“ To sa predou mnou vynorila Monika.

„Dobré ráno,“ naznačila som jej slušnú výchovu.

„Veď hej, hej,“ odvrkla a nervózne jej trhlo kútikom úst. Z jej pohľadu sa dalo vyčítať, ako veľmi ju otravuje prítomnosť rodičov i brata a ako jej lezie na nervy celý jej trinásťročný život s nami v tomto malom byte. Znechutene prevrátila oči, aby mi dala najavo, že má môjho komandovania už akurát dosť, a odšuchtala sa do obývačky. Cestou jačala: „Oci, švihaj! Potrebujeme cikať!“

Vrátila som sa do kuchyne a naservírovala raňajky aj tým dvom. Potom som vypila šálku kávy. Bola už studená.

„Pod' sa najesť, Monika,“ zavolala som na dcéru.

„Dones mi do obývačky. Všet' aj Rišo tu raňajkuje.“

Poslúchla som a obslúžila ju. Riško nevnímal svet, bol pohrúžený do kreslenej rozprávky. Monika sa usalašila vedľa neho. Zívala tak, že som jej videla mandle a čapík v hrdle, vôbec sa neunúvala zakryť si ústa dlaňou. Prosebné na mňa pozrela.

„Poštím sa! Fakt sa poštím. Nemôžeš ocovi povedať, nech si švihne?“ Ale už som sa nemusela unúvať.

„Monča, môžeš,“ ozval sa Patrikov hlas. Dcéra vystrelila, skoro ma pritom prevalila.

Vrátila som sa do kuchyne a zahľadela sa na muža. S chuťou a bezstarostným výrazom v tvári sa pustil do raňajok.

„Asi budeš nadávať, ale zasa musím ísť do dielne,“ prehodil. „Včera som tú zákazku nestihol dokončiť. Slúbil som Červeníkovi, že mu to doveziem ešte dnes podvečer.“ Otvoril si včerajšie noviny.

„Potrebovala by som urobiť nákup. Môžem s tebou potom počítat alebo mám so sebou vziať radšej Moniku?“ spýtala som sa zmierene.

„Zober ju. Nech ti pomôže. Peniaze máš?“ pozrel na mňa.

„Už ani veľmi nie,“ priznala som popravde.

Vyložil na stôl päťdesiat eur. „Bude ti to stačiť?“

Prikývla som. Bola som rada, že od neho nemusím peniaze pýtať. Dovtípil sa, že som teraz odkázaná naňho. Stravu som odjakživa kupovala zo svojej výplaty ja, on platil nájomné, úver, poistky, benzín, a keď bolo treba, prihodil aj niečo na oblečenie pre deti a na školské poplatky. Nikdy ho nezaujímalo, koľko ma stoja potraviny či drogéria. Ani neviem, či vôbec tušil, že na naše žalúdky padne celá moja výplata. Nevadilo mi to. Vždy som si vedela peniaze rozplánovať na celý mesiac, aby nám doma nič dôležité nechýbalo. A zdalo sa mi to celkom normálne. Ani som nevedela, koľko Patrik zarába. Nezaujímalo ma to. Hlavné bolo, že všetko zaplatil. Každý rok v lete zacvakať dovolenku, ktorú vyberal väčšinou on. Aj v tom som sa mu rada prispôbila. Bolo to pre mňa pohodlné. Na dovolenke dbal, aby si de-

ti užili, ak som si chcela kúpiť nejakú drobnosť pre seba alebo darček pre známych či rodičov, často mi prispel. V podstate bol môj život s Patrikom príjemne pohodlný. A trochu nudný. Ale aj s tým som bola vyrovnaná. Vôbec som netúžila zažívať nejaké manželské excesy ako moje kamarátky. Napríklad taká Ľubica. Do svojho muža bola stále tak zúfalo zalúbená, že mu odpúšťala nevery, o ktorých vedeli všetci naokolo. Občas sa mi vyrevala na pleci, raz sa aj riadne opila a vykrikovala, že sa na toho hajzla už fakt vykašle, ale ja som vedela, že to nedokáže. Spomenula som si na nočnú esemesku a trochu ma bodlo pri srdci. Ani najmenej som netúžila riešiť nejaké Patrikove nevery. Chvalabohu, on na iné baby veľmi nebol. Bola som presvedčená, že tá správa je omyl. Ved' aj jemu náš usadený rodinný život vyhovoval.

Vzala som zo stola bankovku a schovala ju do peňaženky. Teraz mi bude Patrik musieť prispievať častejšie. No čo už. Ved' s tým asi počítal, práve ma o tom presvedčil, pomyslela som si a spokojne som peňaženku odložila do kabelky.

PONDELKOVÉ RÁNO MA PREBUDILO do reality. Bol najvyšší čas prihlásiť sa na úrade práce. Už mi takmer uplynula lehota povinných ôsmich dní.

Rýchlo som sa osprchovala a dala do gala, dúfajúc, že tam nebude príliš veľa ľudí a že úradníčky podľahnú môjmu pokornému pohľadu a slušnému zjavu a vybaví ma rýchlo a ochotne.

Nepodľahli. Môj psí pohľad vôbec nezabral a žena za priedradkou sa ku mne správala rovnako opovržlivo a povýšenecky ako k ostatným. Asi už mala chorobu z povolania. A keď sa jej akýsi zapáchajúci asociál trikrát spýtal, kde by si mohol vybaaviť sociálne dávky, a ona mu nervózne odsekla, že na desiatke a či je hluchý, ani som sa jej už nečudovala. Chlapík sa tackavo pobral hľadať desiatku a ona sa konečne venovala mne. Podala

mi akési formuláre a pár inštrukcií k tomu. Popri nekonečne dlhom rade som vyšla pred budovu, zvažujúc, ako sa asi bude ďalej vyvíjať moja kariéra. Okrem účtovníctva som nevedela robiť nič. A zo všetkého najmenej ma bavilo účtovníctvo. No super.

V prílahlom parku opadávalo zo stromov zožltnuté lístie, slnečné lúče lákali posedieť si na lavičke. Aký krásny deň. Keby som nemala hlavu plnú starostí, veru, rada by som si len tak posedela, pookriala, vychutnala si čerstvý vzduch a užila si prítomnosť. Lenže v ustavičnom životnom zhone som na taký luxus celkom zabudla. Už som nedokázala len tak vypnúť. A v mojej terajšej situácii mi ani nepripadalo vhodné dovoliť si taký komfort. Mala som pocit, že si ho nezaslúžim. Veru, žijeme tak, akoby sme nemali nikdy zomrieť. A potom zomrieme bez toho, aby sme poriadne žili, pomyslela som si sarkasticky. Pohľutým starosťami a obavami nám unikajú pekné okamihy. Nekonečná nespokojnosť s prítomnosťou nás ženie neustále vpred, stále chceme niečo lepšie, niečo viac a zabúdame sa zastaviť a tešiť sa z toho, čo máme.

Pri tých myšlienkach som spomalila krok, snažila sa vnímať život novými očami a zhlboka dýchať. Pod gaštanom pri chodníku spal otrhaný bezdomovec. Možno vospával opicu. Keď som začula húkanie sanitky, prebrala som sa z nostalgie. Žeby bol už mŕtvy? A už zasa som bola v realite. Pridala som do kroku a zamierila na Moyzesovu. V čistiarni som vyzdvihla svoje jediné dlhé šaty, ktoré som mala oblečené ešte v zime na mestskom plese. Utrpeli tam katastrofu, poliate červeným vínom som ich musela dať vyčistiť. Flak našťastie zmizol. Detailne som si obzerala modrú látku a dúfala, že ešte bude príležitosť si tie šaty obliecť. Pri nejakej podobne príjemnej príležitosti ako vtedy. Spokojne som panej za pultom zaplatila a so šatami v igelitovom obale som vyšla na ulicu.

V mysli sa mi stále premietali obrazy, ako sme sa s Patrikom, obaja vyfintení od hlavy po päty, vybrali na ples. Spoločnosť

nám robil Zolo a jeho žena Olina. Napodiv, aj keď som si s bratom nejako výrazne nerozumela a ani Olinu som nemala veľmi v láske, ples sa skutočne vydaril. Musela som sa pri tej spomienke usmiať. Zabávali sme sa vo štvorici výborne až do rána. S Patrikom sme na podobné podujatia nechodili často. Vlastne nikdy. Toto bol prvý ples, ktorý sme absolvovali počas dvanástich rokov nášho manželstva. Aj to sa udialo len vďaka aktivite mojej švagrinej a brata. Tí chodili tancovať každý rok a konečne sa im podarilo prehovoriť Patrika, aby aj on mňa niekam vzal. Bola som aj trochu prekvapená, že sa nepriechil a nakoniec prikývol. Dokonca mi kúpil tieto krásne šaty. Pretancovanú noc sme vtedy zakončili príjemným, nežným milovaním. A do ďalšieho dňa sme sa zobudili, až keď mama doviedla domov naše ratolesti.

Smutne som si uvedomila, že podobnú noc s Patrikom som odvtedy nezažila. Párkrát sme sa síce ešte milovali, ale bolo to už len také nemastné-neslané. Z povinnosti. Ale po takých rokoch manželstva je to už možno aj normálne, či nie? Asi preto som tú čistiareň tak dlho odkladala, uškrnula som sa v duchu. Spolu s tým červeným flakom som si chcela ešte nejaký čas uchovať pekné spomienky na vydarený ples. Teraz boli šaty zasa čisté a spokojnosť v mojej duši vystriedal akýsi smútok.

Niečo ma vyrušilo zo zamyslenia. Spozornela som, keď sa v dave predou mnou mihla červená kabelka. Dizajnový kúsok. Na kabelky mám slabosť. Túto som už niekde videla. Štýlová kožená kabelka, ktorá sa zapína na kovovú sponu a možno ju nosiť v ruke aj cez plece. Heňa, spomenula som si. Patrikova kolegyňa z reklamačného. Keď som tú kabelku videla prvý raz, pomyslela som si, aká je škoda, že si takú nemôžem dovoliť. Heňa bola pekná a napriek mladému veku už raz rozvedená. Našťastie bezdetná a nanešťastie dosť namyslená. Proste krava. Mala vraj poriadne zazobaných rodičov, hlavne ocka. Kúpil

jej trojizbový byt s veľkou terasou v centre mesta. Vlastné auto mala už od osemnástich a vôbec sa netajila tým, že v nastúpenom štandarde mieni pokračovať aj v budúcnosti. V podstate som ju poznala len zbežne z Patrikových klebiet, osobne sme sa stretli len dvakrát. Raz, keď som bola za Patrikom v tej ich nábytkárskej firme a ona sa s nejakým nespokojným zákazníkom dohadovala o oprave skrine, a potom ešte raz, keď sme ju stretli na obede.

Patrik mi v ten deň zavolať, nech odbehnem z roboty, že sa spolu najeme v reštaurácii, ktorá bola blízko ich prevádzky. Pamätám sa, že ma to potešilo a že som sa vtedy nadžgala do prasknutia, lebo mali v dennom menu moje obľúbené slivkové gule. Práve som spokojne odfukovala, keď sa pri našom stole pristavila nahodená babenka. Patrik mi kolegyňu predstavil. Heňa sa na mňa zdvorilo usmiala, ale hneď aj chladne odvrátila zrak. Taká namyslená kofa. No a vtedy som si všimla tú jej štylovú kabelku. Krásnej, žiarivej červenej farby. Nesmierne sa mi páčila. A utkvela mi v pamäti. Podstatne viac ako samotná majiteľka toho skvostu. Mala som vtedy nafúknuté brucho a začínajúce sa tráviace ťažkosti a vôbec som sa tou babou nechcela zaoberať nejako dlhšie. Len som si pomyslela, že je fakt celá dobre ohodená. Patrik sa jej zo slušnosti opýtal, či si k nám prisadne, čo ma trochu našťvalo. Našťastie, tá trúba odmietla a odišla, čím si u mňa predsa len získala aké-také sympatie.

Prebrala som sa zo spomienok a otvorila som auto. Hodila som šaty na zadné sedadlo a posadila sa za volant. Auto bolo zaparkované lajdacky, ako bolo pre mňa typické, pravými kolesami zasahovalo do vedľajšieho parkovacieho miesta. To som celá ja, zasa som netrafila pekne do stredu medzi biele čiary. Patrik by mi dal! Spustil by obvyklú prednášku o tom, ako komplikujem nasadenie vodičovi susedného auta.

Rýchlo som zasunula kľúč do zámku štartéra, keď sa mi pred očami zasa mihla červená kabelka. Tá farba sa nedala prehliad-

nuť. Heňa sa predierala davom ľudí na ulici. Bola nahodená asi ako vždy. Drahý kožený kabát smotanovej farby, červené čižmičky a červené rukavičky – a k tomu tá kabelka. Závistlivo som pokrčila nosom a musela som neochotne uznať, že vyzerá ako zo žurnálu. Chvíľu som pozorovala jej sebavedomú chôdzu, vlajúce vlasy a dokonalý mejkap. Doparoma aj s ňou! Muži sa za prítažlivou ženou obdivne obzerali a ja som chvíľu chcela byť na jej mieste.

Keď sa priblížila k môjmu autu, trochu viac som sa schúlila na sedadle. Nechcela som, aby ma zbadala. Našťastie, ani jej nezapadlo pozrieť tým smerom. Uhýbala sa akejsi mamičke s kočíkom a vtedy som si s údivom čosi všimla. Ja odpadnem! Veď ona je tehotná! Prekvapene som hľadela na bruško, ktoré sa jej črtalo pod plášťom. A keď sa slabý vetrík ešte viac oprel do ľahkého kabáta, nadobudla som istotu. Taký štvrtý-piaty mesiac, odhadovala som v duchu. No, to by ma zaujímalo, kto je šťastným tatkom. Už vopred som ho ľutovala. A že mi to Patrik ešte nespomenul, čudovala som sa, keď som konečne naštartovala a snažila sa jeho kolegyniu celkom vypustiť z hlavy. Veď čo ma je po nej – a v podstate aj Patrika, máme dosť svojich starostí a nejaká Henrieta nám môže byť ukradnutá. Možno Patrik o jej požehnanom stave ani nevie. Prečo by aj mal? A zrazu som dostala skvelý nápad. Možno by som mohla nastúpiť ako náhrada za tehotnú Henrietu. Patrik by sa mohol prihovoriť u šéfa, však spolu celkom dobre vychádzajú, aj na pivo občas zájdu. A veci sa zasa dajú rýchlo do poriadku, mädlila som si v duchu dlane a s náhlou nádejou na celkom dobré vyhliadky som čoskoro dorazila domov.

PATRIK VÔBEC NEBOL mojím návrhom nadšený. Povedala som mu o jeho tehotnej kolegyni hneď, ako sa náš syn navečeral a zmizol k televízii. Patrik sa pustil do sviečkovej. Dovarila som

ju len chvíľu pred jeho príchodom. Pri pohľade na tanier spojne potiahol nosom.

„Je fakt dobrá,“ prehodil uznanlivo s plnými ústami. „Ako vždy,“ mrkol na mňa s úsmevom. Zamrzol mu okamžite, ako som spomenula Heňu. Bol poriadne zaskočený. V robote podľa všetkého naozaj nemá čas na klebety.

„Určite je už v takom štvrtom-piatom mesiaci. Čo povieš? Nevyužijeme to?“ spýtala som sa ho celá nadšená.

„To myslíš vážne?“ poznamenal a pokračoval v likvidácii večere. Ale zdalo sa mi, že si už jedlo tak nevychutnáva.

„Jasné! Veď je to skvelá príležitosť!“ Nechápala som jeho postoj.

„Čo ja viem,“ povedal pochybovačne a ďalej do seba mlčky hádzal večeru.

„Nič viac mi k tomu nepovieš?“ pokúšala som ho celá nadočkavá.

„No, neviem, či je to dobrý nápad.“ Zjavne mu nebolo do reči.

„Prečo? Myslíš, že by som jej robotu nezvládla?“ uškrnula som sa urazene. „Alebo ti vadí, že by sme boli kolegovia?“ zamračila som sa.

„Nie, nie. Len si nie som istý, či tam Červeník už nebude mať nejakú náhradu. Nechcem ti robiť zbytočné nádeje, aby si potom nebola sklamaná,“ pozrel na mňa láskavo.

„Tak sa ho na to opýtaj, nie?!“ Nemala som záujem o jeho súcit.

„Veď hej.“ Odsunul prázdny tanier a vstal. „Teraz sa o tom nechcem baviť, dobre? Musím ešte odbehnúť do dielne,“ povedal sucho.

Znervóznela som.

„Monika je ešte vonku?“ opýtal sa akoby mimochodom, a len čo som prikývla, už ho nebolo.

Odložila som riad do umývačky a pobrala sa za Riškom. V poslednom čase sme trávili večery len vo dvojici. Sadla som si

k nemu a pritisla si ho k sebe. Buchli dvere. Vrátila sa Monika. Bola akási mrzutá. Ostatne, ako v poslednom čase skoro stále.

„Budeš jest?“ pozrela som na ňu.

„Nie. Dám si len nejaké ovocie.“

Z kuchyne sa vrátila s jablkom v ústach, rukami si sčesávala vlasy do chvosta. Vonku ich nosila rozpustené, doma vždy stiahnuté gumičkou. Vstala som a uvoľnila jej miesto. Nechcelo sa mi pozerat' tú hlúpu súťaž v telke. Riško ju žral. Snažil sa odpovedať skôr ako strémovaní súťažiaci a niekedy sa mu to aj podarilo.

„Nemôžeš to prepnúť?“ spýtala sa ho Monika podráždene.

„Nechaj to,“ zavrčal a rýchlo jej uchmatol diaľkové ovládanie, za ktorým sa natáhovala.

Odišla som do kuchyne. Tí dvaja sa ďalej hádali.

„Aspoň sa posuň, krpec!“ začula som Moniku.

„No, to iste,“ odmietal chlapec. „Sadni si do kresla! Počuješ?! Nelep sa na mňa!“

„Uhni!“ nedala sa Monika.

Nemala som na ich šarvátky náladu. Vytiahla som kôš s vypranou bielizňou a rozložila žehliacu dosku. Potom som si pustila cédečko s Hegerovou a rozhodla sa svoje deti ignorovať. Snád' sa v tej obývačke nepozabíjajú. V mysli som sa vrátila k rozhovoru s Patrikom. Dúfala som, že ešte nie je všetko stratené. Možno to nakoniec dobre padne.

Večer plynul ďalej pokojne. Deti sa nepozabíjali, a keď už za oknami sadala tma a ja som mala po krk košiel', ktoré Patrik tak rád nosil, vyplla som žehličku a vyhnala decká spať. Osprchovala som sa a aj ja som si ľahla pod mäkkú perinu. Na viečka mi už sadala únava, chvíľu som váhala, či sa nemám ešte premôcť a počkať na Patrika, ale po chvíli som ten boj vzdala. Kto vie, keď sa mu podarí dostať z dielne. A určite príde unavený. Aj tak hneď zaľahne, na milovanie si ani nespomenie. S touto myšlienkou som zaspala.

Na druhý deň som sa zobudila s pocitom, že som musela spať naozaj tvrdo, lebo som sa ani neprebrala, keď Patrik prišiel domov. Lenže keď som sa otočila na jeho stranu, zbada-la som nedotknuté lôžko. Ručičky na budíku ukazovali sedem hodín ráno.

„Už si hore?“ spýtala som sa Riška, ktorý sa nečakane zjavil vo dverách spálne. Rozospato prikývol.

„Pod' už aj ty,“ drankal.

„Monča ešte spí?“

„Mhm.“

Vstala som a prehodila si cez košielku ľahký župan. Mozog mi začal pracovať na plné obrátky. Kde je, doparoma, Patrik? To akože nebol celú noc doma? Nestalo sa mu niečo? Preboha! Ja si pokojne spím a jemu sa možno prihodilo niečo zlé, vyčítala som si. Cestou do kuchyne som vzala mobil a zvolila jeho číslo. Telefón vyzváňal zbytočne. Patrik nedvíhal.

„Monika!“ snažila som sa zobudiť dcéru.

„Čo je?“ zavrčala rozospato.

„Vstaň! Urobíte si raňajky sami, dobre? Idem za otcom do dielne. Nebol celú noc doma, neviem, či sa mu niečo nestalo.“

„Hlavne nebuď hysterická,“ uzemnila ma dcéra.

„Nedvíha mi mobil!“ zjačala som s obavou v hlase. „Vstaneš a urobíš Riškovi raňajky, dobre? Aj ty sa najedz! Ja sa idem obliecť.“

„Ježišmária,“ zafrflala, ale už sa posadila na posteli. Aj ona vedela, že ak oco nebol v noci doma, muselo sa prihodiť niečo nezvyčajné.

Dobré dievča, pomyslela som si a navliekla sa do riflí. Ešte rýchlo pulóvrik, kordové sako, okolo krku šál, prečesať vlasy, vypláchnuť si ústa a už som aj brala kabelku, kontrolujúc, či v nej mám mobil, kľúče, doklady a peňaženku, keby niečo. Keď som zatvárala dvere, začula som ešte dcérin hlas.

„No čo, krpec? Čo by si chcel jesť?“